3 de gener: El Santíssim Nom de Jesús

Text de l'Evangeli (*Lc* 2,21-24): Quan va complir-se els vuit dies i hagueren de circumcidar-lo, li posaren el nom de Jesús, nom que havia dit l'àngel abans que fos concebut en el si matern.

Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per a presentar-lo al Senyor. Així ho prescriu la Llei del Senyor: Tot primogènit mascle serà consagrat al Senyor. Havien d'oferir en sacrifici, tal com diu la Llei del Senyor, un parell de tórtores o dos colomins.

«Li posaren el nom de Jesús»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, immersos en el cicle de Nadal, celebrem el mateix Nom de Jesús. La veneració d'aquest Santíssim Nom sorgí en el segle XIV. Sant Bernardí de Siena i els seus deixebles difongueren aquesta devoció: «Aquest és aquell santíssim nom anhelat pels patriarques, esperat amb ansietat, demanat amb gemecs, invocat amb sospirs, requerit amb llàgrimes, donat en arribar la plenitud de la gràcia» (Sant Bernardí).

Després de diverses vicissituds litúrgiques, sant Joan Pau II restablí aquesta celebració en el missal romà. En aquest dia —justament— els jesuïtes celebren el títol de la seva "Companyia de Jesús".

És propi de les persones —àngels i homes, és a dir, éssers espirituals— distingir-se en la seva singularitat única amb un nom propi. Però el cas de Déu és especial: pròpiament, no li escau cap nom. Ell, per la seva infinita perfecció és per damunt de tot i tots, està per sobre de tot nom (cf. Fl 2,9), és l'Inefable, es l'Innombrable...

Nogensmenys, per la seva infinita Misericòrdia s'ha inclinat envers l'home i, fins i tot, ha acceptat posar-se un "nom propi". La primera revelació del seu nom la feu al desert quan Moisès li demanà: «'Quan em preguntin quin és el teu nom, què he de dir-los?'. Déu li digué a Moisès: 'Jo sóc el qui soc'» (Ex 3,13-14). Mentre que nosaltres hem de dir que "sóc home", "sóc dona", "sóc arquitecte"... (hem d'especificar de moltes maneres el que som), Déu —en canvi— simplement "ÉS". Per tant, podríem dir que "Jo sóc el qui sóc" és el nom filosòfic que d'alguna manera li escau a Déu.

Però en la seva generosa condescendència, Déu Fill s'ha encarnat per a salvar-nos: Ell és perfecte Déu i

perfecte home. I, com a tal, els seus pares «li posaren el nom de Jesús» (Lc 2,21). “Jeshua” significa “Déu és salvació”. Heus aquí un Nom —el Santíssim Nom de Jesús— que mereix tota veneració i total respecte. Així ho mana el segon manament de la Llei de Déu... I així ens ho ensenyà el propi Jesús: «Pare nostre que esteu en el Cel, santificat sia el vostre Nom...».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Oh nom gloriós, nom regalat, nom amorós i sant! Per tu les culpes s’esborren, els enemics fugen vençuts, els malalts sanen, els atribolats i temptats s’enrobusteixen. Fes, dolcíssim Jesús, que també nosaltres regnem amb això per la força del teu santíssim nom» (San Bernardí de Siena)

- «‘El poble que caminava en tenebres ha vist una gran llum’. Una de les particularitats del poble creient passa per la seva capacitat de veure, de contemplar enmig de les seves “foscors” la llum que Crist ve a portar» (Francesc)

- «La circumcisió de Jesús, vuit dies després del seu naixement, és el signe de la seva inserció en la descendència d’Abraham, en el poble de l’aliança, de la seva submissió a la llei i de la seva dedicació al culte d’Israel, en el qual participarà durant tota la vida. Aquest signe prefigura la “circumcisió en el Crist” que és el baptisme» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 527)